

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 1920, sp. zn. Kr I 394/20

Číslo: 120/1920

Právní věta:

Vědomé nedbalosti se při kulposních deliktech nevyhledává.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.01.1920

Spisová značka: Kr I 394/20

Číslo rozhodnutí: 120

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Veškerým vývodům stížnosti postaven je v čelo výklad pojmu nedbalosti, podle něhož prý tresce se při jednání kulposním nedostatek právní vůle, vynakládati pozornost, nutnou ke splnění uložených závazků. Trestná nedbalost je prý tu jen tehdy, byl-li pachatel přesvědčen o tom, že se dopouští opomenutí, byl-li si vědom toho, že si nepočíná s dostatečnou opatrností, a seznal-li, že kroky, podniknuté jím k zamezení nebezpečí k tomuto účelu nepostačují. Kdo si jakkoli zjednal přesvědčení, že z jeho jednání nemůže nebezpečí vzniknouti, může prý se odvolávat na nepředvídatelnost nastalých následků a není prý trestným. Právní toto stanovisko je pochybeno. Jeť příliš úzké, vyhovující leda pojmu t. zv. vědomé nedbalosti a to ještě v té její formě, jež už skoro splývá se zlým úmyslem ve způsobě t. zv. *dolus eventualis*. Pod pojem nedbalosti ve smyslu § 335 tr. z. spadají však nejen případy, kde pachatel byl si vědom neopatrnosti svého počínání, pokládal však za to, že z těch či oněch příčin nedojde k ohrožení tělesné integrity jiných, jemuž nechtěl (vědomá *culpa*), nýbrž i případy, ve kterých pachatel si neopatrností svého počínání ani neuvědomil, neuváživ možnou kauzalitu ne dosti pečlivě. Nestačí proto k vyloučení přičetnosti jednání kulposního, že pachatel subjektivně, totiž se stanoviska oněch pozorování, jež předsevzal, a oněch závěrů, k nimž svými úvahami dospěl, nepředvídal bezprávného účinku, jestliže účinek bezprávný přes to byl seznatelný a jestliže pachatel, tedy osoba, která se stala příčinou bezprávného účinku, jen proto nepostřehl příčinného vztahu svého jednání nebo opomenutí k tomuto účinku, že nevynaložil pozornosti a dbalosti větší, v míře náležité. Arciť není hranice, po kterou možno na jednajícím žádati vynaložení takové bdělosti, která by umožnila postřehnouti, že k zamezení ohrožené tělesné bezpečnosti jiných zapotřebí je větší opatrnosti, po případě dalších pozitivních opatření, posunuta do nekonečna. Je omezena v § 335 tr.z. předpokladem, že škodný účinek mohl býti jako takový seznán, postřehnut, buď

kýmkoli, jsa přirozeně nutným, buď dle zvláště vydaných předpisů nebo dle stavu, úřadu, povolání, živnosti, zaměstnání nebo zvláštních poměrů jednajícího.